
DICHTERBIJ

Psychische terreur

Ze zitten samen in de huiskamer. De aankleding van de woning is sober. Zij heeft zojuist een metalen knie gekregen, nadat vorig jaar haar heup is vervangen. Ze zal niet klagen want ze behoort dankbaar te zijn dat de techniek van de medische wetenschap haar heeft geholpen. Enig ongemak neemt ze voor lief en ze hoopt door langdurig te oefenen het lopen te verbeteren.

Hij is dankbaar dat ik langskom. Iemand die serieus naar zijn verhaal luistert, ook al heb ik tot nu toe op geen enkele andere wijze hulp kunnen bieden. "De buurman houdt maar niet op", hoor ik hem verontschuldigend zeggen. Hij wil niet klagen, maar jaren leven met lawaai in het holst van de nacht, valt hem zwaar. Hij heeft de buurman er wel eens op aangesproken, maar die begon hem vervolgens lastig te vallen over de radio die te hard zou staan. "Die niet eens aan stond", roept hij verbaasd. En de buurman bleef maar klagen over de radio en vervolgens de t.v., die ook niet aan stond. "Toen heb ik tegen hem gezegd dat hij niet goed bij zijn hoofd was, wat ik natuurlijk nooit had moeten doen. Na die tijd wilde hij niet meer praten en bleef hij ons lastig vallen".

Ik begrijp dat de 58-jarige overlast veroorzakende buurman een oud-hoofd-onderwijzer is geweest die het leven van deze twee oude en hardwerkende mensen op leeftijd, zuur maakt. Ik voel hoe ze "op zien" tegen de gewezen pedagoog. Iets van die hiërarchische gevoelens tonen ze middels hun respect ook naar mij.

De exmeester lijkt me behoorlijk neurotisch ontspoord en mijn respect

voor hem is er zeker niet groter op geworden nadat hij me ondanks zijn toezegging voor contact, buiten de deur heeft laten staan. Hij heeft met niemand contact meer en leeft als een kluizenaar, sinds zijn vriendin hem twee jaar geleden heeft verlaten. Op de meest onverwachte momenten maakt hij nu lawaai en iedereen in de flat mag "meelijden".

De twee oude mensen kijken me hoopvol aan. "U zult waarschijnlijk ook niet zoveel kunnen doen", mompelt ze begripvol. Een vastberaden gedachte welt bij me op en ik weet hem op tijd te onderdrukken. Gevoelsmatig zou ik de deur bij meestertje-buurman graag bewerken, al was het maar vanwege de ellende die hij bij deze mensen veroorzaakt. Deze plichtsgetrouwe mensen zijn nauwelijks in staat de neurotische terreur en daaraan gekoppeld vermijdingsgedrag te weerstaan.

Aan de andere kant weet ik ook hoe eenzaam en verstoten de buurman leeft. "En gedegradeerd is". "Veel verliezers en no-way out" denk ik mismoedig.

Ik stap maar eens op en zal gaan nadenken over de mogelijkheden om met de ex-onderwijzer in contact te komen.

De twee oude mensen lopen met me mee naar de deur, bedanken me allerhartelijkst en wensen me veel goeds toe. Voor de deur bij de buurman stop ik even. Zal ik er eens tegen aan trappen?

Gerard Lohuis

JOJO

Vandaag ben ik
en morgen een ander.
Je zegt maar
wie je hebben wilt.

Ik ontken wat ik zeg,
Ik ben wie je wilt,
ik zie wat jij
de waarheid noemt.

Ik ben geen bedreiging
van je wereld
Ik lach mijn waarheid
naar fantasie.

Ik geef je de ruimte
om niet te zien
en niet te horen
wat ik gezegd heb.

Ik lach om mijn tranen
om angst en pijn.
Ik lach me een plaats
in je wereld

Ik moet toch
ergens overleven?
In mijn eentje
kan ik niet.

Ik ben je speelgoed
ben je jojo
goochel je leven
met je mee

Ik ben niet,
ik ben jij
een deel van jou,
nooit losgekomen

Marlieke de Jonge